

Arrest

nr. 31 151 van 4 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VERCRUYSSSE loco advocaat B. STROOBANTS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd afkomstig uit Irak. U zou op uw achtste in de bergen verdwaald zijn toen u samen met uw ouders op zoek was naar gras. U zou zijn opgevangen door een groep mensen, van wie u later vernam dat het leden van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) waren. Een zekere (B.), een PKK-strijdster, zou zich over u ontfermd hebben. Men zou u hebben wijsgemaakt dat men op zoek zou gaan naar uw familie. Nadat er een jaar was verstreken zou u hebben ingezien dat u uw familie nooit meer terug zou zien. U zou alle herinneringen aan uw familie verloren zijn geraakt. Toen u ongeveer vijftien jaar was, zou u samen met een groep van ongeveer vijftig mensen zijn overgeplaatst naar een kamp nabij de berg "Haftanien". Men zou u toen gescheiden hebben van (B.). Vanaf dit moment zou u regelmatig bewakingsopdrachten hebben moeten uitvoeren aan grensposten. In deze periode zou u ook verliefd zijn geworden op een zekere (R.). Omdat relaties in het PKK-kamp verboden waren, zouden jullie in het geheim met elkaar hebben afgesproken. Op

een gegeven moment zou (R.) per ongeluk zijn doodgeschoten toen ze 's nachts zonder begeleiding naar het toilet was gegaan. Toen zou u besloten hebben het PKK-kamp te ontvluchten. Einde 2008 zou u samen met vijf anderen op pad zijn gestuurd. Toen een zekere (A.) plots op een landmijn trapte, zouden jullie in paniek zijn weggelopen. Jullie vreesden in de handen te vallen van Turkse soldaten. U zou van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om weg te vluchten van de anderen. Vervolgens zou u in het Turkse dorp, Chamane, terecht zijn gekomen. Hier zou u contact hebben opgenomen met de lokale "muqtar" (dorpsverantwoordelijke), een zekere (S.). U zou hem alles verteld hebben. (S.) zou u aangeraden hebben naar Europa te vluchten. Hij zou u beloofd hebben uw reis naar Europa te regelen. Gedurende zes dagen zou u in de kelder van (S.) hebben verbleven. Hierna zou u met de dochter van (S.) naar Istanbul zijn gereisd. In Istanbul zou de zoon van (S.) ervoor gezorgd hebben dat u met een smokkelaar naar België kon reizen waar u in december 2008 aankwam. Op 15 december 2008 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U werd tweemaal gehoord op het CGVS en legde hierbij bijzonder vage, onduidelijke en zelfs incoherente verklaringen af. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor ernstig ondermijnd.

Zo verklaarde u bij aanvang van het eerste gehoor (dd. 6 maart 2009) dat u **nooit in Irak** heeft gewoond. U verklaarde dit nadat u was gevraagd of u Iraakse identiteitsdocumenten in uw bezit heeft. Even later corrigeerde u zich en verklaarde u dat u **tot uw achtste in Irak** heeft gewoond maar u weet niet precies waar dit was. Even later herhaalde u nogmaals dat u tot uw achtste in Irak heeft gewoond. Echter, toen er u op werd gewezen dat u nadien, samen met de PKK, toch ook in Irak moet hebben verbleven, beaamt u dit maar voegt u er opmerkelijk genoeg aan toe dat u **niet weet of het in Koerdistan** of elders was. Nochtans is het gemeenzaam bekend dat de Koerdische PKK zich ophoudt in de bergachtige streken van Noord-Irak, Iraaks Koerdistan dus. Dat u, die ongeveer tien jaar bij de PKK heeft verbleven, hiervan niet op de hoogte zou zijn, is niet geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 2).

U lichtte verder toe dat, toen u ongeveer acht jaar oud was, verdwaalde toen u met uw ouders in de bergen op zoek was naar gras om te eten. U zou zijn opgevangen door een groep PKK-strijders die zich over u ontfermden. Later zou u alle herinneringen van vóór de leeftijd van acht jaar verloren zijn geraakt. **Zo zou u zich niets meer herinneren over uw biologische ouders, over waar jullie precies woonden en kon u ook niet antwoorden op de vraag of u al dan niet broers of zussen had** (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 3). Dit is erg opmerkelijk aangezien men redelijkerwijze mag verwachten dat men op een leeftijd van acht jaar toch nog enige herinneringen zou overhouden aan uw ouders en eventuele broers of zussen die u toen had. Dat u zich helemaal niets meer herinnert - zelfs geen vage herinneringen - is dan ook erg onwaarschijnlijk. U werd gevraagd wat hiervan de reden was. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u op een gegeven moment volledig bent gecrasht en ingestort. Nadat u een aantal keer was gevraagd wat u hiermee precies bedoelde, verklaarde u dat de PKK-leden u telkens beloofden uw ouders te zullen zoeken, maar dat u na het verstrijken van ongeveer één jaar hen niet langer geloofde en dat u opdat ogenblik alles totaal bent vergeten (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 3). Deze vage uitleg is niet alleen weinig geloofwaardig, maar bovendien ook tegenstrijdig met de uitleg die u gaf tijdens het tweede gehoor op het CGVS (dd. 16 april 2009). Toen verklaarde u namelijk dat uw herinneringen geleidelijk aan vervaagden en uiteindelijk helemaal zijn verdwenen (zie gehoorverslag CGVS 16 april 2009, p. 3). Van een plotselinge "shock" of "crash" is er hier geen sprake meer. Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het volgende: "Toen ik nog bij mijn ouders was, had ik geen broers of zussen. Ik weet niet of ze later nog kinderen hebben gekregen" (zie gehoorverslag DVZ, vraag 30). U werd hiermee geconfronteerd. U bevestigde eerst dat dit inderdaad zo was, maar voegde er dan direct aan toe dat u het zich niet meer zo goed kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS 16 april 2009, p. 3). Wat er ook van zij, uw verklaringen omtrent uw biologische ouders en familie zijn allesbehalve coherent. Opnieuw doet dit afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook in verband met uw leven bij de PKK-strijders legde u erg vage verklaringen af. U werd gevraagd een doorsnee dag te beschrijven in de periode voordat u rond uw vijftiende werd overgeplaatst naar een ander kamp. U antwoordde eerst naast de vraag: "Het was tegen mijn wil dat ik er was. Ik heb altijd geprobeerd om te ontsnappen. Ik wilde er niet blijven en ik ben wel erg lang moeten

blijven". Toen daarna dezelfde vraag werd herhaald, antwoordde u vaagweg: "Ik was nog te jong. Ze hebben me sommige zaken aangeleerd. Ik moest soms meegaan en dan terug meekomen, maar ik heb bijna niets geleerd" (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 4). U slaagt er dus met andere woorden niet in om in detail te beschrijven hoe een dag in het PKK-kamp verliep. Zoals u zelf aangeeft, heeft u er - tegen uw zin - lange tijd moeten blijven en moet u zich toch op één of andere manier hebben beziggehouden. Bovendien moeten er u als jonge knaap toch ook bepaalde indrukken zijn bijgebleven. Dat u hieromtrent hoegenaamd niets aan bijzonderheden weet te vertellen, is andermaal hoogst ongeloofwaardig. Over de periode na uw vijftiende legde u al even vage en ongedetailleerde verklaringen af. Op de vraag om een doorsnee dag te beschrijven, kwam u niet verder dan: "we werden wakker, kregen ontbijt en dan werd ik naar de wachtposten gebracht om hen te beschermen". Op de bijkomende vraag wat u dan diende te doen nadat uw bewakingsopdracht erop zat en u terugkeerde naar het hoofdkamp, antwoordde u letterlijk het volgende: "eten en zitten, meestal" (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 5). Tijdens het tweede gehoor voegde u er nog aan toe dat jullie weinig rust kenden, en veel moesten lopen (zie gehoorverslag CGVS 16 april 2009, p. 4-5). Uw relaas is allesbehalve doorleefd en overtuigt geenszins.

Bijvoorbeeld in verband met de slaappleaatsen in het kamp verklaarde u eerst dat de mannen en de vrouwen in aparte hutjes sliepen. Onmiddellijk hierna verklaarde u echter dat de vrouwen met de mannen samen sliepen en ontkende u ten stelligste dat u eerder het tegendeel had verklaard (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 6). Verder verklaarde u buiten de drie leiders slechts twee personen bij naam te hebben gekend in het PKK-kamp, waar u nochtans vanaf uw vijftiende tot uw negentiende onafgebroken heeft geleefd. Meerbepaald benoemde u (R.), het meisje op wie u verliefd was geworden, en een zekere (A.). U lichtte toe dat u erg geïsoleerd leefde in de groep (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 7). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. In het kamp leefden ongeveer 100 personen. U verklaarde bovendien dat u regelmatig bewakingsopdrachten diende uit te voeren met anderen. Dat u dan geen andere personen bij (code)naam zou kennen, is zonder meer ongeloofwaardig.

Verder, de kennis die u heeft over de PKK-ideologie reikt niet verder dan dat u weet wie de grote leider is, dat men strijdt tegen de Turkse overheid en dat men opkomt voor een ééngemaakt Koerdistan (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 8). Voor iemand die is grootgebracht door strijders van de PKK en jarenlang in een PKK-kamp heeft verbleven is het niet aannemelijk dat deze niet beter op de hoogte is van de PKK-ideologie en hierover niet beter zou zijn onderwezen.

Voorts legde u nog een aantal tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw reisweg naar België. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u met de vrachtwagen was vertrokken en dat u op een gegeven moment stopte en gedurende **twee dagen** ergens verbleef. U verwees toen ook nog naar een tweede stop (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS beweerde u dat u eerst een stop hield van **ongeveer vijf dagen** en vervolgens één van drie dagen. Toen u in België was aangekomen zou u ook nog twee dagen ergens halt hebben gehouden. U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband. U ontkende deze te hebben afgelegd. U herhaalde uw eerder gegeven verklaringen maar heeft geen uitleg voor de vastgestelde tegenspraak (zie gehoorverslag CGVS 16 april 2009, p. 8).

Verder verklaarde u de ene keer dat u zich diende te verstoppen **in de laadruimte van de vrachtwagen** (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 7), terwijl u de andere keer stelde dat u plaats diende te nemen **achter de zetel van de chauffeur**. Ook hiermee werd u geconfronteerd. U ontkende opnieuw wat u de eerste keer had gezegd (zie gehoorverslag CGVS 16 april 2009, p. 8). Nochtans waren uw eerdere verklaringen klaar en duidelijk.

In de marge weze opgemerkt dat uw reis, althans volgens uw verklaringen, volledig werd betaald en geregeld door een zekere (S.), de "muqtar" van een lokaal Turks dorp, die u had aangeklampt en aan wie u uw hele verhaal had verteld (zie gehoorverslag CGVS 6 maart 2009, p. 6). Dat een voor u totaal onbekend iemand u al onmiddellijk na een eerste kennismaking zou aanraden naar Europa te reizen en, meer zelfs, zo ver zou gaan om deze dure (illegale) reis voor u te bekostigen is opnieuw weinig geloofwaardig. Zelfs al zou worden aangenomen dat deze persoon geraakt was door uw levensverhaal en u wou helpen, dan nog kan men zich de vraag stellen waarom hij u dan geen financiële of andere hulp heeft geboden in uw zoektocht naar uw verloren familie. Dat hij u onmiddellijk naar Europa zou hebben gestuurd, en dan nog op zijn kosten, raakt kant noch wal.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht gesteld.

Voor zover u afkomstig zou zijn uit Noord-Irak, zoals u zelf beweert, wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Tot slot dient aangestipt dat u niet in bezit bent van enig begin van bewijs dat zou toelaten uw identiteit, afkomst, reisweg of vluchtrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) geen rekening houdt met zijn jonge leeftijd en de traumatische ervaringen in zijn leven. Verzoeker stelt dat herinneringen bij kinderen eens zo snel vervagen dan bij volwassenen. Hij maakt voorbehoud bij alle vragen betreffende zijn jeugd aangezien hij geen zekere herinneringen meer heeft. Verzoeker was voorzichtig in zijn antwoorden omdat hij het niet meer goed weet en heeft verklaard dat hij zijn ouders de dag van vandaag niet meer zou herkennen. Hij doet gelden dat herinneringen uit de kindertijd beter intact blijven bij iemand die steeds in dezelfde omgeving is kunnen opgroeien en wijt zijn gebrek aan kennis aan het feit dat hij op zijn achtste op bruuske en misschien zelfs traumatische wijze uit zijn omgeving werd onttrokken en geen contact meer had met mensen uit zijn kindertijd.

Volgens verzoeker doet het niet ter zake of hij verklaard heeft dat deze herinneringen langzaam zijn vervaagd of in één keer. Het CGVS zou geen rekening houden met de zware periode na het verlies van zijn ouders, noch met de psychologische impact van de gebeurtenissen die hij onderging.

Verzoeker stelt dat het CGVS dubieuze vragen opstelt aangaande mogelijke broers of zussen. Vragen als "heeft" of "had" roepen automatisch andere antwoorden op. Op de vraag of hij broers of zussen heeft zou hij hebben geantwoord dat hij het niet wist omdat hij zijn ouders niet meer zag. Op de vraag of hij er had voor zijn achtste zou hij zowel voor het CGVS als bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebben geantwoord van niet.

Wat betreft het feit dat hij niet weet waar hij heeft geleefd, is verzoeker van mening dat van hem niet kan worden verwacht dat hij op zijn achtste de geografische locatie kende van de bergen in Irak waar hij verbleef. Hij is nooit naar school geweest, is analfabeet en leefde sociaal geïsoleerd, zodat niet kan worden verwacht dat hij de plaatsen aangeeft waar hij woonde voor zijn achtste levensjaar.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk verschillende details (wapens, voedsel, hutten, namen van bergen en rivieren) heeft gegeven over het verblijf in de PKK-kampen. Het CGVS moet volgens hem inzien dat het leven in dergelijke kampen niet spectaculair is. Zijn dagen werden gevuld met opstaan, bewaken, eten en slapen. Verzoeker stelt dat hij bovendien, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, meer dan twee personennamen heeft opgegeven. Naast R. en A. noemde hij de namen van twee kampleiders en de leider in de Haftannin. Verzoeker betoogt dat hij een gesloten karakter heeft, niet gauw contact maakte met mensen en aanvankelijk geen Kurmanji sprak, wat de communicatie niet vereenvoudigde. Het zou hem niet verweten kunnen worden dat hij niet meer namen kent.

Verzoeker stelt dat het een algemeen bekend feit is dat militanten aan de basis niet op de hoogte zijn van de concrete ideologische of politieke krachtlijnen van de PKK en dat zij zelfs vaak in het ongewisse worden gelaten over wat de werkelijke ideologie is. Hij kende de grote leider van de PKK, verklaarde consequent nooit een opleiding te hebben ontvangen van de PKK en zijn intellectuele capaciteiten zijn niet van die aard om een uitgebreide kennis te hebben van de Koerdische situatie in het Midden-Oosten. Hij houdt voor dat er voldoende andere elementen zijn die aantonen dat hij in een PKK-kamp heeft verbleven.

Verzoeker meent dat de waarachtigheid van het reisverhaal geen element kan zijn in de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat het CGVS struikelt over een detail, met name zijn schuilplaats in de vrachtwagen. Verzoeker ontkent ooit het woord laadruimte te hebben gebruikt en geeft aan tijdens het eerste interview te hebben verklaard dat hij zich verstopte tussen een aantal goederen, zonder te

specificeren waar deze zich bevonden. Nadien heeft hij consequent verklaard dat hij zich verstopte achter de zetel van de chauffeur, waarschijnlijk tussen andere goederen, anders was hij zichtbaar. Met betrekking tot de onduidelijkheid over de termijnen en duur van de reisweg wijst verzoeker erop dat een dergelijke reisweg vermoeiend is en het aantal tussenstops niet eenvoudig te herinneren valt. Hij bevestigt het reisverhaal van tijdens het tweede interview.

Verzoeker concludeert dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging. Hij zag zich genoodzaakt Irak te verlaten wegens het ontvluchten van de PKK en de daarmee gepaard gaande represailles. Derhalve voldoet hij aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, 1, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra, sub 2.2.2).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

Hij verklaarde bij het CGVS aanvankelijk, gevraagd naar de gangbare identiteitsdocumenten in Irak: *"Ik heb nooit in Irak gewoond"*. Even verder verklaarde hij dat hij samen met zijn ouders tot zijn achtste in Irak woonde, doch hij kon niet preciseren waar in Irak. Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd hoe hij dan wist dat hij in Irak woonde, waarop hij antwoordde: *"Ik was acht jaar ik herinner mij dat wij in Irak woonde"*. Verzoeker verklaarde vervolgens dat hij na zijn achtste terecht kwam in Iraaks Koerdistan. Wanneer hem de vraag werd gesteld waarom hij, in strijd met deze verklaringen, eerder aangaf nooit in Irak te hebben gewoond, antwoordde hij ontwijkend. Nogmaals gevraagd waarom hij eerder aangaf dat hij nooit in Irak heeft gewoond, terwijl hij daarna stelde in Iraaks Koerdistan te hebben gewoond, stelde verzoeker: *"Ik heb gewoond in Irak tot mijn achtste"*. Wanneer hem erop werd gewezen dat hij verklaarde dat hij daarna in Iraaks Koerdistan woonde, wijzigde verzoeker nogmaals zijn verklaringen en stelde hij dat hij na zijn achtste in Irak woonde, doch niet zeker wist of dit in Koerdistan was of ergens anders (administratief dossier, stuk 3, p.2). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij zijn hele leven in Irak woonde, waarop hij antwoordde: *"Tot mijn achtste en later wist ik niet waar ik was"*. Even verder bevestigde hij dat hij niet wist of hij na zijn achtste nog in Irak had gewoond. Wanneer hij erop werd gewezen dat hij tijdens het vorige gehoor aangaf na zijn achtste in Irak te hebben gewoond, gaf hij nogmaals aan niet te weten of hij al dan niet in Irak verbleef na zijn achtste en verklaarde hij *"Ik weet het niet, ze hebben me naar verschillende kampen gebracht en ik wist niet of het al dan niet in Irak was"* (administratief dossier, stuk 2, p.2). De voormelde tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen omtrent zijn opeenvolgende woonplaatsen kunnen geenszins worden verklaard door diens analfabetisme, noch door zijn 'sociaal isolement' en klemmen, gelet op zijn beweerd jarenlang verblijf bij de PKK, des te meer daar van leden van een guerrillabeweging kan verwacht worden dat zij omwille van hun bescherming of operaties weten waar ze verblijven.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of hij broers of zussen had toen hij nog bij zijn ouders was. Bij de DVZ gaf hij aan: *"Toen ik nog bij mijn ouders was, had ik geen broers, zussen. Ik weet niet of ze later nog kinderen gekregen hebben"* (administratief dossier, stuk 7, verklaring, nr.30). Bij het CGVS gaf verzoeker echter aan zich niet te herinneren of hij broers of zussen had, waarbij uit de vraagstelling duidelijk bleek dat de vragen betrekking hadden op de periode voor zijn achtste, aangezien er herhaaldelijk op werd gewezen dat hij toch zou moeten weten of hij op zijn achtste broers en zussen had (administratief dossier, stuk 3, p.3). De voormelde verklaringen zijn derhalve niet

vatbaar voor interpretatie en laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker in het verzoekschrift tracht aan te brengen. Dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vraagstelling kan evenmin worden aanvaard.

Het is onaannemelijk dat verzoeker zich in het geheel niets meer zou kunnen herinneren over zijn biologische familie (administratief dossier, stuk 2, p.2). Verzoeker gaat voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waar hij beweert dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn leeftijd, aangezien deze motivering net stelt dat *“men redelijkerwijze mag verwachten dat men op een leeftijd van acht jaar toch nog enige herinneringen zou overhouden aan uw ouders en eventuele broers of zussen die u toen had”*. Dat verzoeker, die tot zijn achtste bij zijn ouders zou zijn geweest, zich over hen in het geheel niets meer zou kunnen herinneren, kan niet worden aangenomen. Het CGVS oordeelde terecht dat verzoekers uitleg hiervoor tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet enkel weinig aannemelijk was, doch tevens niet kon worden gerijmd met de uitleg die hij gaf tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij van enig trauma, noch van het feit dat hij zich ingevolge psychologische problemen zich niets meer zou kunnen herinneren uit zijn kindertijd.

Verzoeker gaat voorbij aan de bestreden motivering waar hij voorhoudt dat het CGVS beweert dat hij slechts twee namen kon noemen, terwijl hij tevens de namen kon noemen van drie leiders. De bestreden beslissing motiveert immers: *“Verder verklaarde u buiten de drie leiders slechts twee personen bij naam te hebben gekend in het PKK-kamp, waar u nochtans vanaf uw vijftiende tot uw negentiende onafgebroken heeft geleefd”*. Van verzoeker, die beweert gedurende vier jaar in een PKK-kamp te hebben verbleven met ongeveer honderd personen, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer namen kon noemen, te meer daar hij aangaf dat hij regelmatig bewakingsopdrachten diende uit te voeren met anderen. Dat verzoeker een gesloten karakter heeft en moeilijk contact maakt, vormt geenszins een afdoende verklaring voor het feit dat hij, behoudens de twee door hem genoemde namen van medestrijders, geen (code)namen kon geven van personen in het kamp waar hij de laatste vier jaar verbleef en waar hij mee diende samen te werken. Dat hij aanvankelijk geen Kurmanji sprak vormt hiervoor evenmin een afdoende verklaring aangezien hij volgens zijn verklaringen in totaal ongeveer elf jaar in PKK-kampen verbleef en aangaf dat iedereen in het kamp, waar hij gedurende ongeveer zeven jaar zou hebben verbleven tot hij ongeveer vijftien was, Kurmanji sprak, hij hun dialect leerde en heel goed Kurmanji spreekt (administratief dossier, stuk 3, p.5).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de leiders van de PKK-kampen waarin hij zou hebben verbleven. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij immers dat een zekere B. de leider was voor hij naar Haftannin werd overgeplaatst (administratief dossier, stuk 3, p.5), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat B. één van de drie leiders was van het PKK-kamp waarin hij verbleef na zijn vijftiende, ontkende dat hij zou hebben verklaard dat deze persoon de leider was voordat hij werd overgeplaatst naar Haftannin en verklaarde niet te weten wie de leider was voordat hij werd overgebracht naar Haftannin (administratief dossier, stuk 2, p.4).

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waar hij aanvankelijk aangaf dat de mannen en vrouwen apart sliepen, om vervolgens zijn verklaringen te wijzigen, aan te geven dat de vrouwen samen sliepen met de mannen en te ontkennen dat hij zou hebben gezegd dat zij apart sliepen (administratief dossier, stuk 3, p.6).

Verzoeker legde daarnaast incoherente verklaringen af met betrekking tot het incident tijdens welk hij kon ontsnappen aan de PKK. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij zich samen met A. aan de grens met Turkije bevond. A. trapte op een landmijn en kwam daarbij om het leven, zodat de kust voor verzoeker veilig was en hij kon vluchten (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS gaf verzoeker aan dat A. gewond raakte door de mijn, doch dat hij niet weet of hij al dan niet is omgekomen (administratief dossier, stuk 2, p.7).

De bestreden beslissing stelt, blijkens de stukken van het administratief dossier, met recht dat verzoekers verklaringen omtrent het dagelijkse leven in een PKK-kamp weinig doorleefd overkomen en niet kunnen overtuigen. Verzoeker omschreef zeer oppervlakkig hoe een dag in het PKK-kamp verliep waar hij verbleef tot zijn vijftiende en legde ook aangaande de periode na zijn vijftiende vage en ongedetailleerde verklaringen af. Zijn algemene bewering dat het leven in dergelijk kamp niet spectaculair is, vormt geen afdoende verklaring voor zijn vage en weinig doorleefde verklaringen omtrent het leven - opleiding (één keer met een geweer geschoten), training (veel wandelen en over bomen springen), ideologie (administratief dossier, stuk 2, 4-5) - bij een guerrillabeweging.

Verzoekers stelling dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus kan niet worden aanvaard. De asielinstanties mogen van een asielzoeker

immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent de plaats waar hij zich verborgen zou hebben gehouden tijdens zijn reis. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd hem gevraagd of hij zich diende te verstoppen in de laadruimte, waarop hij antwoordde: *“Ja tussen de goederen”* (administratief dossier, stuk 3, p.7). Wanneer hem tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd gevraagd of hij zich diende te verstoppen in de laadruimte antwoordde verzoeker: *“Nee achter de chauffeur”* en ontkende hij zijn eerdere verklaringen (administratief dossier, stuk 2, p.8). De voormelde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker post factum tracht aan te brengen. Door deze vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van verzoekers reisverhaal ondergraven. De bestreden motivering omtrent verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande de stops die hij onderweg zou hebben gemaakt wordt bovendien door verzoeker niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. Zij is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Verzoeker verklaarde de ene maal dat de eerste stop twee dagen duurde en er ook nog een tweede stop was, terwijl hij de andere maal aangaf dat de eerste stop ongeveer vijf dagen duurde, de tweede drie dagen en de derde, die plaatsvond in België, twee dagen. Hij beperkte zich ertoe zijn eerdere verklaringen te ontkennen, doch gaf geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Zijn algemene allusie op het vermoeiende karakter van een dergelijke reis doet geen afbreuk aan de motivering daar van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze coherente verklaringen mogen worden verwacht omtrent diens voorgehouden reisweg.

De bestreden beslissing acht het bovendien met recht ongeloofwaardig dat verzoekers reis volledig zou zijn geregeld en betaald door een voor hem totaal onbekend persoon, waarbij de vraag kan worden gesteld waarom deze persoon hem geen financiële of andere hulp zou bieden in zijn zoektocht naar zijn familie in plaats van hem onmiddellijk naar Europa te sturen en deze dure illegale reis te bekostigen.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan kritiek op de overige, overtollige motieven op zich niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker voert in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/2, juncto artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2.2. Voor zover verzoeker zich voor zijn verzoek de subsidiaire bescherming toe te kennen beroept aan de feiten aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2).

Verzoeker brengt geen elementen bij ter weerlegging van de motivering waar deze stelt dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier (stuk 11: landeninformatie), is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Het voormelde in acht genomen, zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS